

2021 m. rugpjūčio 13 d. Harry Shindler ir kt. pateiktas apeliacinis skundas dėl 2021 m. birželio 8 d. Bendrojo Teismo (dešimtoji išplėstinė kolegija) priimtų nutarties byloje T-198/20, Shindler ir kt. / Taryba

(Byla C-501/21 P)

(2021/C 452/13)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantai: Harry Shindler ir kt., atstovaujami *avocat* J. Fouchet

Kita proceso šalis: Europos Sąjungos Taryba

Apeliantų reikalavimai

Pagrindiniai reikalavimai:

- Panaikinti 2021 m. birželio 8 d. nutartį (T-198/20).
- Panaikinti visą 2020 m. sausio 30 d. Tarybos sprendimą (ES) 2020/135 dėl Susitarimo dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos sudarymo, taip pat panaikinti Susitarimą dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos bei jo priedus.

Subsidiarūs reikalavimai:

- Panaikinti 2021 m. birželio 8 d. nutartį (T-198/20).
- Panaikinti iš dalies 2020 m. sausio 30 d. Tarybos sprendimą (ES) 2020/135 dėl Susitarimo dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos sudarymo, taip pat Susitarimą dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos tiek, kiek šiuose aktuose nuo 2020 m. vasario 1 d. automatiškai ir bendrai, neįvertinus, ar tai proporcinga, išskiriami Sąjungos piliečiai ir Jungtinės Karalystės piliečiai, ir panaikinti būtent Susitarimo dėl išstojimo preambulės šeštą pastraipą ir 9, 10 ir 127 straipsnius.
- Priteisti iš Europos Sąjungos bylinėjimosi išlaidas, įskaitant 5 000 EUR išlaidų advokato honorarui atlyginti.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

A. Skundžiamos nutarties procesiniai pažeidimai

Bendrasis Teismas pažeidė savo Procedūros reglamento 130 straipsnį, nes nustatė tik vieną terminą – būtent Tarybai, kad ši galėtų pateikti savo atsiliepimą į ieškinį dėl esmės. Jis nenustatė jokių terminų apeliantams (ieškovams Bendrajame Teisme); todėl norėdami pateikti savo pastabas dėl nepriimtimumo grindžiamo prieštaravimo ir dėl esmės, apeliantai turėjo laukti, kol bus „nustat[yti] nauj[i] termin[ai] paskesniems veiksams byloje“.

Be to, Bendrasis Teismas nusprendė neperduoti apeliantams atsiliepimo į ieškinį dėl esmės, todėl jie negalėjo žinoti, kada turės pareikšti savo pastabas dėl priimtimumo.

Galiausiai Bendrasis Teismas atmetė ieškinį kaip nepriimtina nesurengęs teismo posėdžio ir nenusprendęs dėl dviejų prašymų – sustabdyti bylos nagrinėjimą ir perduoti bylą Teisingumo Teismui – nors šie turėjo įtakos paskesniems veiksams byloje.

B. Sąjungos teisės pažeidimas, kiek tai susiję su ieškinio priimtinumu

i) Atsižvelgiant į kriterijų, pagal kurį reikalaujama, kad sprendimai, dėl kurių pareiškiamas tiesioginis ieškiny, būtų reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktai, dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių

Pirmiausia Bendrasis teismas klaidingai ir nepateikęs paaiškinimų konstatavo, kad Susitarimas dėl išstojimo yra tarptautinis aktas, nors atsižvelgiant į jo dalyką ir pasekmes, šis susitarimas vis dar priskirtinas Sąjungos vidaus teisei, nes juo reguliuojami būsimi Europos Sąjungos ir vienos iš jos valstybių narių santykiai pagal vidaus teisę, Sąjungos nustatytą jau daugiau nei penkiasdešimt metų (kiek tai susiję su Jungtine Karalyste), kuri jį toliau daro taikytinu.

Be to, Susitarimo dėl išstojimo 4 straipsnio 4 ir 5 dalyse ribojamas Jungtinės karalystės teisminis suverenumas siekiant, kad šio susitarimo teisminių aiškinimų galėtų pateikti vien Europos Sąjungos Teisingumo Teismas. Tokia nuostata nėra būdinga tarptautiniam susitarimui.

Antra, netgi darant prielaidą, kad Teisingumo Teismas taip pat pripažins Susitarimą dėl išstojimo tarptautiniu aktu, Bendrasis Teismas neatsižvelgė į SESV 275 straipsnį, kuriame numatyta, kad Teisingumo Teismo jurisdikcijai nepriklauso tik tam tikri aktai, susiję su „nuostato[mis] dėl bendros užsienio ir saugumo politikos“. Taigi Bendrasis Teismas neteisingai susiejo SESV 263 ir 275 straipsnius; jie lemia, kad Teisingumo Teismas turi jurisdikciją dėl visų reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių, išskyrus aktus, priimtus remiantis nuostato [mis] dėl bendros užsienio ir saugumo politikos. Atsižvelgiant į Sutarties dėl Europos Sąjungos 23 ir 26 straipsnius, Susitarimas dėl išstojimo nepriskirtinas – nei kiek tai susiję su jo turiniu, nei procedūra – bendros užsienio ir saugumo politikos sričiai.

Trečia, Bendrojo Teismo nurodytais argumentais iš esmės daroma prielaida, kad Teisingumo Teismas turėtų atsisakyti vykdyti teisinės valstybės kontrolę tarptautinio susitarimo atžvilgiu. Tačiau nei politiniu, nei teisiniu požiūriu, tokia pozicija nepateisinama, nes ji reiškia, kad Taryba gali, visiškai nekontroliuojama, kvestionuoti netgi patį Sutarčių taikytinumą ir jose įtvirtintas vertybes.

Ketvirta, Taryba ir Prancūzija teigia, kad Susitarimas dėl išstojimo automatiškai panaikina apeliančių Sąjungos pilietybę, o tai reiškia, kad tam, kad jis sukeltų pasekmes, šiuo klausimu nereikalinga jokia įgyvendinimo priemonė; reikia priminti, kad apeliančių ieškiny, priešingai, nei manė Bendrasis Teismas, nėra pateiktas tik dėl vienintelio klausimo – jų teisės balsuoti.

ii) Atsižvelgiant į kriterijų dėl konkrečios sąsajos su apeliантаis

Pirmiausia Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes neatsižvelgė į G., vienos iš 800 Prancūzijoje išrinktų atstovų, riboto rato asmenų, kurie negalėjo dalyvauti 2020 m. Prancūzijos savivaldybių rinkimuose, konkrečią situaciją.

Antra, Bendrasis Teismas padarė šiukščių analizės klaidą, kai nurodė, kad sprendimas pasirašyti Susitarimą dėl išstojimo susijęs su apeliантаis „dėl jų, kaip Jungtinės Karalystės piliečių, objektyvaus statuso“, nors jie ginčija šį susitarimą kaip Jungtinės Karalystės piliečiai, gyvenantys Sąjungos teritorijoje, atsižvelgiant į Susitarimo dėl išstojimo pasekmes jų situacijai.

Trečia, Bendrasis Teismas remiasi tik apeliančių galimybės balsuoti per savivaldybių rinkimus, nebuvimu, nors ši pasekmė yra tik viena iš tų, kurias apeliантаi nurodo.

2021 m. rugpjūčio 13 d. David Price pateiktas apeliacinis skundas dėl 2021 m. birželio 8 d. Bendrojo Teismo (dešimtoji išplėstinė kolegija) priimtoms nutarties byloje T-231/20, Price / Taryba

(Byla C-502/21 P)

(2021/C 452/14)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliантаs: David Price, atstovaujamas *avocat* J. Fouchet

Kita proceso šalis: Europos Sąjungos Taryba